

IK BEN MINISTER, IK BEN GEEN MONNIK'

Hij mag dan vicepremier en minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport zijn, Hugo de Jonge is ook gewoon een echtgenoot die met z'n vrouw heel Netflix leegkijkt en op zaterdagochtend zijn zoon aanmoedigt op het voetbalveld.

TEKST **FLEUR BAXMEIER**
FOTOGRAFIE **RUUD BAAN**
GROOMING **ED TIJSEN**

Geef me drie tellen, dan ben ik er hélemaal klaar voor,' roept minister Hugo de Jonge met een vrolijke lach op zijn gezicht. Niks stijf of plichtmatig gedoe voor hem, hij straalt uit dat hij er zin in heeft. Zijn tred is energiek, zijn ontvangst hartelijk – precies zoals we hem sinds zijn aantreden als vicepremier en minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport hebben leren kennen. 'Wil je op de bank of liever aan de tafel?' vraagt hij in zijn werkkamer. Aan deze zelfde tafel vergadert hij elke maandagochtend met de premier, de andere vicepremiers en de fractieleiders, vertelt hij even later. Om lopende zaken te bespreken en problemen te tackelen, maar ook – en misschien wel vooral – om samen te werken en compromissen te sluiten.

V Hoe kijkt u naar het huidige politieke landschap?

'Ik maak me zorgen over de verregaande versplintering in het politieke landschap. Die lijkt het gevolg van een groter wordende verdeeldheid in de samenleving. Sommige politieke partijen springen daarop in en wakkeren de onvrede en verdeeldheid zelfs aan. Zij lijken verschillen niet te willen overbruggen, maar eerder een politiek verdienmodel te maken van het exploiteren van kloven. Partijen die de wereld vooral beter willen maken voor hun eigen achterban. Ik zit in de politiek om iets te bereiken. Dat kan volgens mij alleen als je uitgaat van een politiek in het midden. Ik geloof dat je daar tot oplossingen komt en kloven kunt overbruggen. Je hebt als politicus niet één belang te dienen, maar het algemeen belang. Alleen vanuit die positie kom je tot oplossingen. Ik gun Nederland een politiek die op die manier werkt.'

V Is de groeiende verrechtsing daarbij een sta-in-de-weg?

'Een zorg die ik heb, is dat het volume van de flanken groeit, rechts en links. En daarmee dus de omvang van partijen die zeggen: 'We vinden het niks wat er gebeurt, maar we blijven ondertussen wel langs de kant staan - met schone, maar lege handen - en doen geen serieuze poging tot samenwerken. En dan bakken kritiek hebben op mensen die de handen wél uit de mouwen steken. Je ziet ook veel dat de ene partij de andere partij uitsluit. Dat vind ik geen goede ontwikkeling. Ik vind dat wij een voorbeeldrol hebben te vervullen op dat vlak. Laat zien dat het feit dat je het niet op alle fronten met elkaar eens bent niet betekent dat je niet met elkaar kunt samenwerken. Ik denk dat een meerderheid van de mensen uiteindelijk ook vindt dat Den Haag over z'n verschillen moet heenstappen.' »

» **V Staat u open voor samenwerking met alle partijen?**

'Zeker, hoewel het verleden heeft bewezen dat samenwerken met de PVV in een coalitie niet mogelijk is. Maar ik vind dat je – ook met hen – altijd moet blijven proberen om samen te werken op inhoudelijke voorstellen. Wij vormen met vier partijen een coalitie, en de meeste partijen in de Tweede Kamer zitten niet in die coalitie, maar een goed idee is een goed idee. Ook als het vanuit de oppositie komt. Daar waar je omwille van de inhoud tot samenwerking kunt komen, moet je dat niet willen nalaten. Dat is de stijl van politiek bedrijven waar ik me het meest in thuis voel.'

V Over 'thuis' gesproken: neemt u uw werk mee naar huis?

'Welke baan ik ook had – of dat nu leraar was op een school in Rotterdam-Zuid of politiek adviseur – mijn werk is altijd heel bepalend geweest voor mijn dag. Je kunt wel stellen dat ik er 24/7 mee bezig ben. Dat is als minister niet anders. Ik heb volle dagen, die van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat zijn volgepland. En daarna moet ik nog een tas doen, soms twee. Die tassen worden klaargezet door de dames van het secretariaat en zitten meestal ramvol wetsvoorstellen, nota's en Kamerbrieven. Die neem ik thuis allemaal door, ongeacht hoe laat het is. Als ik dat niet doe, dan heb ik het gevoel dat ik niet goed ben voorbereid. Maar goed, je moet ook tijd maken voor thuis.'

V Is het lastig om een goede balans te vinden tussen privé en werk?

'Mijn werk staat heel centraal, wat in combinatie met een gezin en jonge kinderen natuurlijk niet altijd even gemakkelijk is. Wat ik probeer, is om elke ochtend thuis te ontbijten. Ik pers elke dag jus d'orange, dek de tafel en vraag aan de kinderen wat ze vandaag gaan doen en wat hen bezighoudt. Dat gesprek wil ik iedere dag even met ze kunnen voeren. 's Avonds voor het slapengaan wil ik altijd nog even een serie kijken met m'n vrouw: La Casa de Papel, Homeland, Narcos – we kijken heel Netflix leeg. En ik heb met m'n vrouw afgesproken dat ik doordeweeks »

» minstens één keer thuis ben met het avondeten, maar dat lukt niet altijd.'

V Had u verwacht dat het ministerschap zo intens zou zijn?

'Ik heb hiervoor gewerkt als wethouder en als politiek adviseur, dus ik wist wat ik kon verwachten. Destijds werkte ik tachtig à honderd uur per week, dat is nu ongeveer hetzelfde. De manier van werken is ook goed vergelijkbaar: je hebt een grote tent met ambtenaren aan te sturen, je hebt voorstellen te doen aan de volksvertegenwoordiging of de Kamer, je hebt aan journalisten te vertellen wat je aan het doen bent. Het verschil is dat alles wat je als minister doet nog meer onder een vergrootglas ligt. Dat maakt het werk nog intenser.'

V Politici lijken vaak sneller te verouderen dan 'gewone' mensen. Geldt dat ook voor u?

Lachend: 'Ik hoop het niet. Wacht, ik pak er een foto bij.' Hij scrolt een minuut door zijn telefoon en laat een foto zien van zichzelf als wethouder in 2010. 'Wat was ik nog een broekie toen, haha. En kijk, deze is recenter genomen. Volgens mij valt het wel mee met die veroudering, toch? Qua vermoeidheid valt het ook wel mee. Je moet op je slaap letten en je moet goed opletten dat je blijft sporten. Ik loop elk weekend tien kilometer hard en ren doordeweeks een keertje vijf kilometer. Daarnaast drink ik weinig alcohol. Als ik moet werken sowieso niks, hooguit 's avonds laat een wijntje. De rest bewaar ik voor het weekend.'

V Uw geheime wapen is de zonnebank, verklapte u bij Eva Jinek. Is dat nog steeds zo?

'Jaaa, dat doe ik van tijd tot tijd.'

V Is het niet raar dat de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport onder de zonnebank gaat?

'Weet je, ik ben minister, ik ben geen monnik. Die zonnebank hoort er voor mij een beetje bij. Als je lang niet in de zon hebt gezeten, gaan mensen anders toch zegen: 'Wat zie je er beroerd

uit.' Hoor je dat drie keer op een dag, dan ga je je vanzelf beroerd voelen, haha. Doe je het met mate, dan kan het ook niet zo'n kwaad.'

V Wat is uw grootste zonde?

'De zonnebank. Nee joh. Doe alles met mate, zei mijn moeder altijd, dan kan er ook een heleboel. Daar sta ik volledig achter.'

'Een zorg die ik heb, is dat het volume van de flanken groeit'

V Duikt u bijvoorbeeld wel eens een avond de kroeg in?

'Nee, eigenlijk nooit. De laatste keer is denk ik een half jaar geleden. Vrienden en familie schieten er toch vaak een beetje bij in. Dat is jammer, maar je kunt niet alles doen. Ik kan mezelf niet in tweeën knippen. En als ik dan toch moet kiezen, dan kies ik meestal voor thuis. Dat is dan toch het belangrijkste.'

V Is het ingewikkeld om ergens een biertje te drinken als je minister bent?

'Ik word wel herkend natuurlijk. Dat gebeurt in toenemende mate. Ik vind dat zelf niet zo'n probleem, maar mijn 11-jarige dochter wel. Als ik op zaterdag aan haar vraag of ze meegaat naar de groenteboer, zegt zij: 'Dat is goed, maar ik ga alleen mee als je met niemand gaat praten. Je moet tijd voor mij hebben.' Daar heeft ze ook gelijk in.'

V Wat zeggen mensen als ze u herkennen?

'Mensen weten dat ik zorg in mijn portefeuille heb, dus ze komen vaak met hun eigen individuele verhaal. Ze hebben behoefte aan een luisterend oor of ze vragen of ik ze wil helpen. Dat vind ik ook logisch. Voor mensen is een gesprek met mij een mogelijkheid om een zorg te delen. Dat mag toch? Als je een publieke functie hebt, dan hoort dat erbij.'

V Houdt u bij alles wat u doet en laat rekening met uw functie?

'Eerlijk gezegd niet. Je kunt niet overal rekening mee houden. Ik word herkend, dat klopt, maar ik wil dat geen rol laten spelen bij wat ik in mijn vrije tijd doe of waar ik naartoe ga. In de zomervakantie kamperen wij als gezin bijvoorbeeld graag. Dat vinden we leuk. We gaan vaak naar een camping in Italië of Zuid-Frankrijk. Daar ben je niet in je eentje, sterker nog: er zijn meestal veel andere Nederlanders. Ik hoop dan dat ik niet iedere avond in een ferm debat verzeild raak over de toekomst van de zorg, omdat ik ook vakantie heb, maar ik vind het ook

niet erg om even over mijn werk te praten met mensen. Dat zij dan zo.'

V Zijn uw kinderen net zo politiek begeistert als uzelf?

'Tot dusver zijn er geen signalen dat ze in mijn voetsporen willen treden. Ze gaan er vooral heel nuchter mee om. Ik weet nog dat ik in het begin van mijn ministerschap een gesprekje met ze heb gevoerd om ze voor te bereiden op wat er zou kunnen gebeuren: 'Stel nou dat iemand bij het hek van de school dingen aan je vraagt, wat zeg je dan?' Mijn dochter was heel stellig: 'Als ik al een interview geef, dan alleen over mezelf.' Dat zat wel snor, haha. Als ik 's avonds thuiskom en nog even

een stukje van een debat of het *Journal* wil zien, dan krijg ik ook vaak te horen dat mijn dochter *SpangaS* wil zien of mijn zoon voetbal. Dan moet ik op mijn beurt wachten. Het is dus niet dat het ze heel erg interesseert wat ik doe.'

Hoe zit het met die witte schoenen?

Na de beëdiging van het nieuwe kabinet in oktober 2017 ging het niet over de plannen van de ministers of zelfs maar over de jurken van de vrouwelijke ministers. Het waren de schoenen van Hugo de Jonge die viral gingen. Wit met bloemetjes, veelkleurig en vooral: veelbesproken. 'Van tevoren had ik

er geen moment bij stilgestaan dat die schoenen zo'n gedoe zouden opleveren,' zegt De Jonge erover. 'Het zal een jaar of acht geleden zijn dat ik in Rotterdam langs een zaakje met geinige, gekleurde schoenen liep: Mascolori. Ik heb een paar gekocht en sindsdien nooit meer op andere schoenen gelopen. Ik houd gewoon van vrolijke schoenen. Daar zit verder geen politiek statement achter.'

V Volgt u wat er in hun wereld gebeurt?

'Dat probeer ik, maar het valt niet altijd mee. Hoe heten die drie jongens op YouTube ook alweer? StukTV, dat vinden ze leuk om samen met mij te kijken. Ik moet er ook altijd wel om lachen.'

V Uw vader was dominee. Hoe keek u naar hem en zijn beroep?

'Als domineesgezin leef je in een glazen huis. Dat was natuurlijk niet altijd makkelijk. Ook het vele verhuizen vond ik lastig. Dat je elke keer afscheid moet nemen van je vrienden, dat is best een opgave. Zeker in je puberteit. Eens in de vier of vijf jaar gingen we ergens anders wonen. Van de tijd in Bruinisse weet ik niet veel meer, als klein ventje heb ik in Alphen aan de Rijn gewoond, daarna zijn we naar Zaamslag in Zeeuws-Vlaanderen verhuisd, vervolgens naar Puttershoek in de Hoeksche Waard. Vanuit Puttershoek ben ik op mezelf gaan wonen in Rotterdam. En daar nooit meer weggegaan.'

V Heeft het vele verhuizen u gevormd?

Ik denk dat je er als mens makkelijker van wordt. Je moet je toch elke keer weer aanpassen aan een nieuwe omgeving. Maar mijn hele jeugd »

» is natuurlijk vormend voor me geweest. Zo hebben mijn ouders altijd heel erg benadrukt dat je niet voor jezelf op de wereld bent, maar dat je hier vooral bent om anderen te helpen. Dat is iets wat zij heel erg hebben voorgeleefd. Omdat ik werd geboren, hebben ze een tijd in Zimbabwe gezeten. Mijn vader was daar docent op een theologische school, mijn moeder hielp HIV-wezen. Later in Nederland hielp mijn vader vanuit de kerk mensen, mijn moeder was van huis uit verpleegster en deed veel vrijwilligerswerk. Ze zijn altijd bezig geweest met anderen. Dat vind ik prachtig.'

V U begon uw loopbaan als leraar op een basisschool. Was dat uw droombaan?

'Dat is gegroeid. Ik hielp vaak bij kampen van de kerk en vond het leuk om met kinderen om te gaan. Dat was voor mij de reden om de Pabo te gaan doen. Maar pas toen ik op de Pabo zat, ben ik echt verliefd geworden op het onderwijs. Ik zag wat je allemaal kunt betekenen als leraar, welke richting je kunt meegeven aan kinderen, hoe zeer de kinderen op je rekenen. Dat vond ik zo mooi! Ik ben een tijdje leraar geweest op een school in Rotterdam en vrij snel daarna adjunct-directeur geworden van een andere school. Prachtig werk. Ik houd heel erg van het onderwijs.'

V Hoe bent u vervolgens in de politiek gerold?

'Thuis voerden we al politieke debatten aan de keukentafel, maar de echte politieke interesse kwam in de tijd van Fortuyn. In die periode werkte ik als leraar en zag ik elke dag wat er niet goed ging op het gebied van integratie. Ouders die kinderen kwamen brengen die alleen maar Turks spraken en geen woord Nederlands, bijvoorbeeld. Terwijl die ouders ook al op die school hadden gezeten. Mijn idee was dat er iets fundamenteels misging op het vlak van integratie, maar dat was op dat moment niet iets wat je makkelijk kon zeggen. Fortuyn was de eerste die hardop benoemde wat er op het gebied van integratie allemaal misging. Dat het niet normaal is dat groepen in dezelfde samenleving compleet langs elkaar heen leven omdat ze elkaar niet verstaan. Ik vond het goed en be- »

» langrijk dat er een politicus opstond die eerlijk was over de problemen die er speelden.'

V Heeft u ooit de verleiding gevoeld om u bij Fortuyn aan te sluiten?

'Nee. Ik bewonderde de eerlijkheid van Fortuyn, maar soms vloog de discussie op zo'n manier uit de bocht dat ik dacht: dit kan niet. Je moet niet alleen met een megafoon naast de problemen gaan staan en ze benoemen, je moet er ook mee aan de slag willen en richting geven. Ik was al langer lid van het CDA en heb daarna gesolliciteerd op de functie van beleidsmedewerker Onderwijs voor de Tweede Kamerfractie van het CDA. Dat ben ik geworden.'

V Was het ministerschap iets wat u ambieerde?

'Behalve die ene keer dat ik solliciteerde op de functie van beleidsmedewerker ben ik altijd gevraagd voor een volgende baan. Iedere keer dacht ik: dit is zo machtig mooi, dit kan ik wel voor de rest van mijn leven doen. Maar dan kwam er weer iets anders op mijn pad, zo ook het ministerschap. Ik vind het mooi dat ik op deze manier een bijdrage mag leveren aan Nederland, aan het versterken van de samenleving. Juist in een tijd waarin je ziet dat de polarisatie toeneemt en groepen veel meer tegenover elkaar komen te staan, ook in de politiek, lijkt het soms makkelijker om roepend tegenover elkaar te staan dan samen tot een oplossing te komen. Ik vind het prachtig om vanuit mijn rol in het midden wél naar die oplossing te zoeken en verschillen te overbruggen.'

V Wat is ervoor nodig om dat te laten slagen?

'We moeten oprecht nieuwsgierig zijn naar waarom anderen dingen vinden zoals ze die vinden. Dat zou in de hele samenleving meer moeten gebeuren. We leven vaak zo in ons eigen wereldje van gelijkgestemde mensen. Op Twitter volgen we alleen degenen die op dezelfde manier denken, op de school van onze kinderen komen we gelijkgestemden tegen, we wonen in een wijk tussen gelijkgestemden, onze vrienden zijn gelijkge-

stemden. Je zit in je eigen bubbel, maar de samenleving wordt geen geheel als we allemaal in die eigen bubbel blijven zitten. We moeten een boodschap hebben aan elkaar. Dat is ook de manier waarop we in de politiek tot samenwerking komen.'

V Is een campagne als #doeslief nodig volgens u?

'Ik vind dat een mooie campagne. In de kern is het ook een goede boodschap. Afgelopen zaterdag was ik bij een voetbalwedstrijd van mijn zoon. Zijn team stond met 5-1 voor en de frustratie aan de andere kant was groot. Op een gegeven moment werd er een ventje geduwd, waarna er ouders over het hek sprongen die met elkaar begonnen te matten. Er kwamen gelukkig snel ouders bij die de boel susten, maar jongens, wat zijn we soms heetgebakerd. We moeten als samenleving het samenleven weer onder de knie krijgen. Een van de belangrijkste thema's waar ik mee bezig ben, is eenzaamheid. Je hebt mensen voor wie dat een dagelijkse pijn is, een realiteit, het gevoel er niet toe te doen. Kennelijk zijn we het samenleven verleerd en weten we niet meer hoe we ons tot een ander moeten verhouden. We wonen in de straat met mensen die we niet kennen en niet willen leren kennen. Daar maak ik me wel zorgen over. De samenleving fragmenteert en de politiek fragmenteert mee.'

In het kort

Hugo de Jonge (41) begon z'n carrière als leraar op een basisschool in Rotterdam en werd daarna onderdirecteur op een ander school.

In 2004 werd hij beleidsmedewerker Onderwijs voor de Tweede Kamerfractie van het CDA, daarna werkte hij bij het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap en vanaf 2010 als wethouder van Onderwijs, Jeugd en Gezin in Rotterdam.

Hij is sinds 2017 vice-premier en minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Sinds 4 havo is hij samen met zijn vrouw Mireille, met wie hij een dochter en zoon heeft.

V Hoe kan een probleem als eenzaamheid worden aangepakt?

'Gewoon, op z'n Rotterdams. Aanbellen bij elkaar, kennismaken, een kop koffie drinken. Hoe erg kan het zijn? Iedereen kan vandaag besluiten om morgen een betere buurman te zijn. Kijk eens of je iets kunt betekenen voor iemand in je eigen straat. Als we dat simpele samenleven maar weer eens onder de knie kunnen krijgen, is dat een goede eerste stap.'

V Ziet u uzelf hierna een nieuwe bewindsperiode ingaan?

'Dat lijkt me mooi, want voor mijn gevoel ben ik er pas net. Maar ik heb inmiddels wel geleerd dat in de politiek een week vooruit plannen al best ver is. Daarom leef ik ook

'Iedereen kan vandaag besluiten om morgen een betere buurman te zijn'

heel erg bij het moment. Ik ben gevraagd voor het ministerschap van VWS en het vicepremierschap van mijn partij. Dat doe ik dan ook met huid en haar, veel enthousiasme en liefde, want dat vind ik prachtig om te doen.'

V Heeft u wel een wishlist?

'Nee, ook omdat er tot nu toe altijd wel iets volgens op mijn pad is gekomen. Ik heb niet speciaal een bucketlist waarop staat wat ik wil worden als ik later groot ben. Wat hierna komt, dat komt hierna.'

«